

En Simó i la Clara

En Simó s'estima molt la Clara, sent per ella veritable respecte. La Clara ha estat plorant, no comprèn que la seva amiga, de fa anys, l'hagi tractat malament per una qüestió de gelosia i, per més sinceritat, com a màxima exposició íntima, la Clara no deixa de sentir-se incompresa: la seva amiga no perdona que l'hagi abandonat per una altra persona.

La Clara conegué en Pol una freda tarda d'hivern a Madrid, visitant el museu del Prado, ell feia de guia turístic d'un grup de persones que semblaven anglosaxones, però no en tenia massa clara la procedència, també podrien ser d'Irlanda; la Clara s'havia colat entre el grup per escoltar les anècdotes que el guia anava contant al grup; llavors, l'espontaneïtat de la Clara es va fer evident quan no pogué reprimir fer preguntes curioses al conferenciant i, tot d'una, es va topar amb la mirada amenaçant d'en Pol.

Fou un mal començament, però eren tan complementaris, les mirades, els somriures, els silencis còmplices que ningú dels presents podien sostreure's de la pel·lícula romàtica que s'estava produint en aquell lloc tan "pintoresc". La Clara va fer-li l'última pregunta clàssica, entre les respiracions contingudes de gairebé tothom que era allà: ' Vols sopar amb mi?' i en Pol acceptà, alhora que la Sala de les Menines va deixar escapar un sospir.

Quedava un assumpte pendent, la seva amiga, la companya que li havia fer costat durant els anys més preciosos de la seva existència: quan vas descobrint les emocions, quan rius de tot i no pateixis per res, amb somnis sense fer-se realitat i promeses incomplertes, quan vas creixent en la teva identitat i es va dibuixant el que vols en la vida i, per tot i més, ella es va sentir perduda davant la nova vida de la Clara. I ara...

En Simó pateix per la Clara, cerca la manera de treure-la del pou de la tristesa més absoluta. En Simó la dutxa, la vesteix amb roba bonica i, fins i tot, la maquilla. Vol apujar-li l'autoestima dient-li que tot passarà, que tothom la comprendrà amb el temps, que és una qüestió de temps.

En Simó veu reflectit el seu rostre al mirall, en Simó veu la Clara mirant-lo.